

η αγαπη της τυφλης μανας

Κάποτε σε μια γειτονιά ζούσε μια φτωχή μανά, που είχε ένα αγόρι τεσσάρων μόλις χρονών, αλλά αυτό το αγόρι δεν ήθελε τη μανούλα του και ντρεπόταν γι' αυτή, γιατί είχε μόνο ένα μάτι. Και έτσι λοιπόν μεγάλωναν μαζί, αλλά αυτός ποτέ δε δέχτηκε η τυφλή μανούλα του να πάει στο σχολείο να ρωτήσει γι αυτό, ούτε ποτέ την παρουσίαζε στους φίλους του. Ντρεπόταν πολύ για την αναπηρία της μητέρας του.

Τα χρόνια πέρασαν. Τελείωσε το δημοτικό, το γυμνάσιο, το λύκειο, σπούδασε, αλλά κανένας δεν είδε ποτέ τη φτωχή μανά του. Πάντα την είχε καλά κρυμμένη. Με τον καιρό γνώρισε ένα κορίτσι, το αγάπησε, το παντρεύτηκε, αλλά ούτε και σ' αυτήν καμιά φορά επέτρεψε να πάει να δει τη μητέρα του. Έκαναν παιδιά, τα εγγονάκια της, αλλά ούτε και αυτά της επέτρεψε να πάει να τα δει. Μόνο αυτός πήγαινε και την έβλεπε πού και πού στην παράγκα όπου έμενε. Στα παιδιά του και στη γυναίκα του έλεγε ότι πέθανε η γιαγιά τους.

Όσπου μια μέρα άργησε πολύ να πάει να τη δει και έτσι, αφού η καημένη η μανά του δεν είχε νέα του και ανησύχησε για το μονάκριβο παιδί της, αποφάσισε να πάει να το βρει. Έτσι και έγινε. Ξεκίνησε λοιπόν, πήρε τα πόδια της και βρέθηκε έξω από την πόρτα της οικίας του γιου της. Όταν κτύπησε και άνοιξε η υπηρέτρια και είδαν τα παιδιά και η γυναίκα του τη μονόφθαλμη γιαγιά, φοβήθηκαν τόσο πολύ, που άρχισαν να κλαίνε και να φωνάζουν. Και αυτοί με το δίκιο τους, μιας και δεν ήξεραν ποια ήταν η ταλαιπωρημένη και βασανισμένη γυναίκα που ήταν μπροστά τους.

Τότε έτρεξε ο γιος της για να δει τι συμβαίνει και όταν είδε τη μανά του μπροστά του άρχισε να της φωνάζει, να τη βρίζει και να τη σκουντά να φύγει από το σπιτικό του.

«Τι γυρεύεις εδώ, της είπε με άγρια φωνή. Δε σου είπα πως δε θέλω ποτέ να έρθεις στο σπίτι μου να σε δουν τα παιδιά μου, η γυναίκα μου, οι φίλοι μου, τα πεθερικά μου»;

Τότε η καημένη κλαίγοντας σηκώθηκε και έφυγε, αφού πρώτα του εξήγησε τους λόγους, που την οδήγησαν στην πράξη της αυτή και αθέτησε τη συμφωνία, που είχε κάνει με το γιο της. Έτσι λοιπόν έφυγε και πήγε στην παράγκα της.

Ο γιος θύμωσε παρά πολύ για τη συμπεριφορά της μανας του και έκανε σχεδόν έξι μήνες να περάσει να τη δει. Όσπου ξαφνικά μια μέρα ένα περίεργο συναίσθημα οδήγησε τα βήματά του έξω από την καλύβα της μανας του. Κτύπησε την πόρτα αλλά καμιά ανταπόκριση. Εκεί που ετοιμαζόταν να φύγει, ακούει μια φωνή από το διπλανό σπιτάκι:

«Γυρεύεις κάτι αγόρι μου»;

«Ναι, της αποκρίθηκε, τη μάνα μου».

«Λυπάμαι πολύ παιδί μου, αλλά η μάνα σου πέθανε. Όμως μου έδωσε αυτό το γράμμα να στο δώσω και με παρακάλεσε μόνο σαν φύγει από τη ζωή να στο δώσω. Τώρα μπορείς να το πάρεις, σου ανήκει αγόρι μου».

Το πήρε στα χέρια του και με χέρι που έτρεμε το άνοιξε. Το γράμμα έγραφε:

«Αγαπημένο μου αγόρι, τώρα που δεν είμαι πια στη ζωή για να με βλέπεις και να ντρέπεσαι, πρέπει να σου πω μια μεγάλη αλήθεια, έτσι απλά για να ξέρεις. Όταν ήσουνα 6 μηνών έχασες το ένα σου ματάκι, σε ένα δυστύχημα μαζί με τον πατέρα σου και κάποιος έπρεπε να σου δώσει ένα μάτι για μόσχευμα, για

να μπορείς και εσύ να μεγαλώσεις όπως όλα τα παιδιά του κόσμου. Έτσι λοιπόν έβγαλα το ένα μου μάτι και στο δώρισα για να έχεις εσύ μια καλή και φυσιολογική ζωή. Δεν πειράζει ότι εσύ με άφησες όλη μου τη ζωή στο περιθώριο. Ότι μου στέρησες τη χαρά να σε δω να μεγαλώνεις, να σπουδάζεις, να παντρεύεσαι, να αγκαλιάζω και να χαίρομαι και εγώ, όπως όλες οι γιαγιάδες στον κόσμο, τα εγγονάκια τους. Δε σου κρατώ καμιά κακία.

Σ' αγαπώ πολύ,

η μανούλα σου».

ΥΓ. Και αν χρειαστεί ακόμα και μέσα από τον τάφο μου θα επιστρέψω να σου χαρίσω και το άλλο μου μάτι.



Αφιερωμένο σε όλες τις μανές του κόσμου!!!

ΔΔ